

ERIC RICKSTAD ČÍHÁNÍ

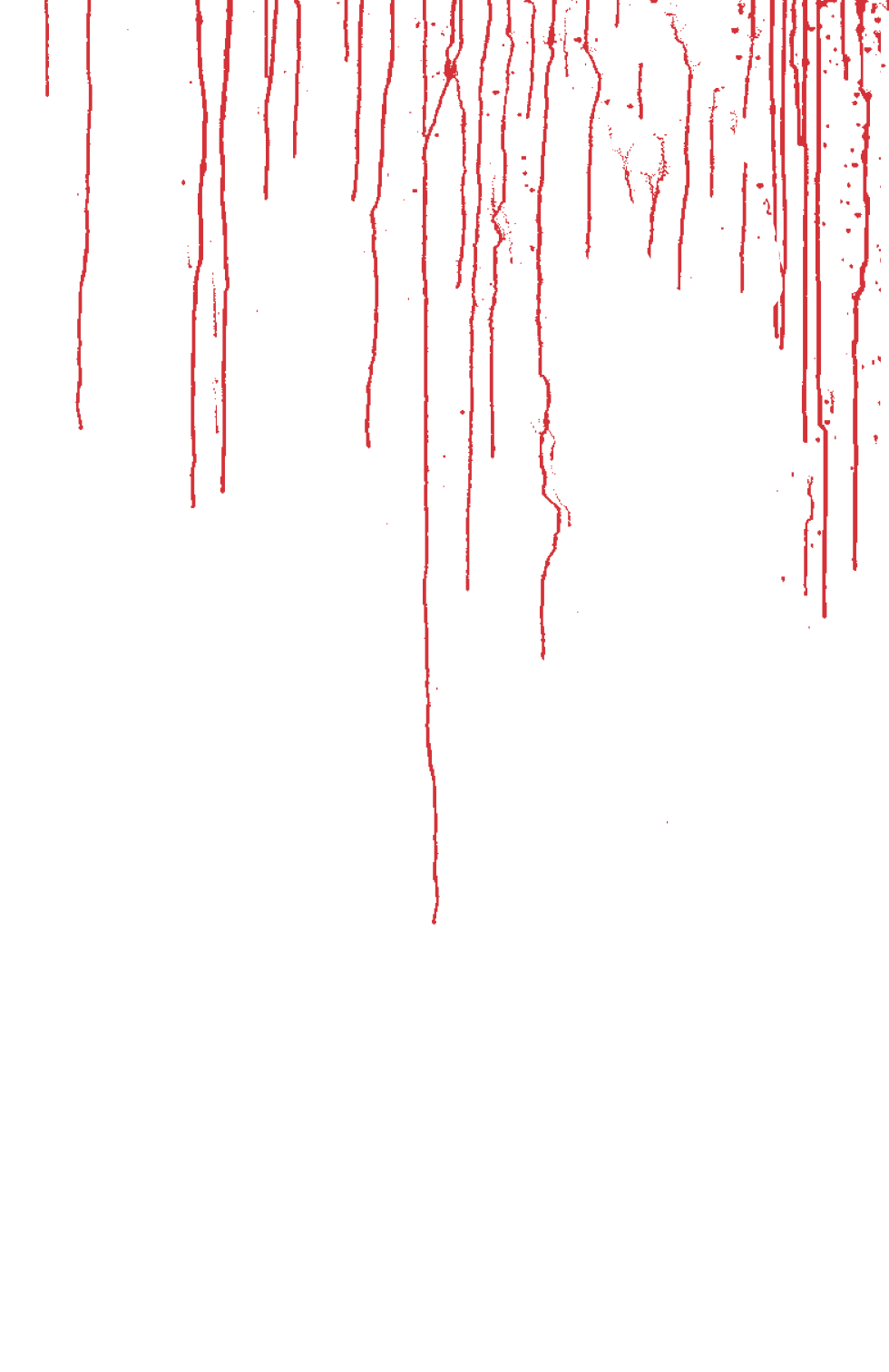
OD AUTORA
BESTSELLERU
TICHÉ DÍVKY

PRVNÍ
PŘÍPAD SONJI
TESTOVÉ

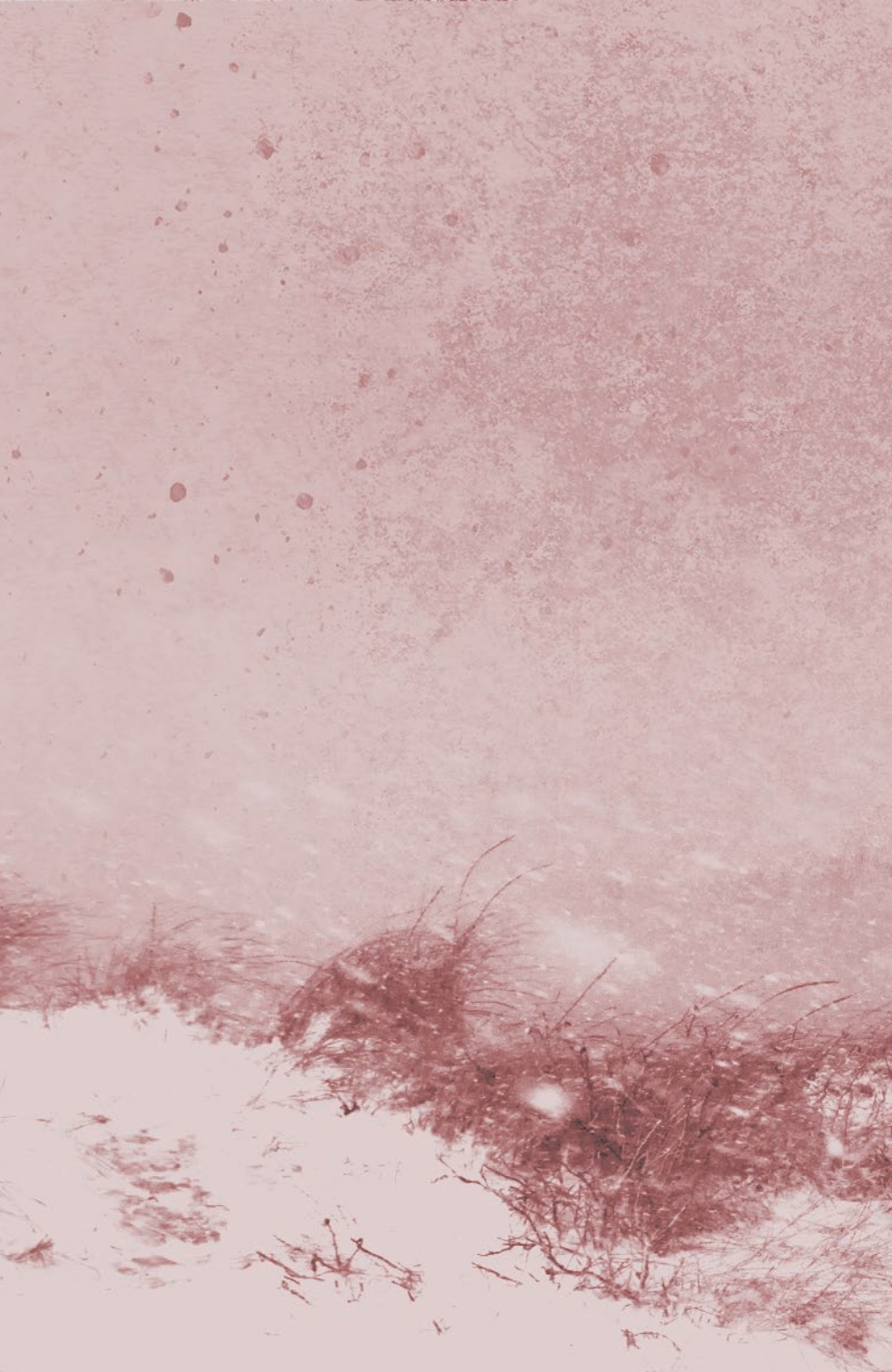
Za idylickou
tváří městečka
se ukrývá temnota
a zlo páchané
na nevinných.

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

**ERIC
RICKSTAD
ČÍHÁNÍ**

ERIC RICKSTAD ČÍHÁNÍ

BRNO 2017

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Copyright © 2015 by Eric Rickstad
Cover photo credit: DSC_0957 by Putneypics
(<https://flic.kr/p/CxNPra>), CC BY 2.0, modified
Translation © Vratislav Kadlec, 2017
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-308-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-309-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-310-4 (Formát MobiPocket)

Mé milované ženě Meredith

ČÁST I.

LISTOPAD 2010

Victor Jenkins stál před stáčírnou sirupu Jeda Kinga, hleděl do ohně a modlil se, aby měl dost sil.

Daryn Banks z New Hampshiru a Lester Graves, který byl odtud, stáli naproti němu a také se mlčky modlili. Dobří lidé. Dobří lidé, pomyslel si Jenkins.

Oba muži na sobě měli kostkované košile, modré džíny a pracovní boty s vyztuženými špičkami. Victor si podobné boty koupil ten den ve slevě. Potřel je blátem, aby maličko zmírnil jejich panenský lesk, ale byly mu trochu těsné a měl z nich puchýře. Boty ostatních dvou mužů byly už dost ošlapané, kůže na špičkách byla odřená a prosvítala skrz ni tvrdá ocel.

„Tyhle boty uměj bejt pěkně ostrý,“ křikl na ně ze tmy Jed King a vzápětí se vynořil ve světle plamenů. Plácnul mohutnou dlaní Victora po rameni, až to zabořilo.

Obrátil do sebe plechovku piva, krknul, pak plechovku zmačkal a hodil ji do ohniště, kde už se vršily její padlé spolujovnice. Vytáhl z chladicího boxu další pivo, otevřel ho, odfoukl pěnu a zhluboka si loknul. Olízl si mohutný nakroucený knír.

„Pojďte za mnou,“ poručil.

Trojice mužů ho následovala, Victor se vlekl jako poslední.

King se proplížil za stáčírnu, ke staré kůlně. Sepnulo čidlo pohybu a prostor za boudou ozářilo jasné světlo. Victor zíral do nečekané, odhalující záře. King si vzal k srdci rčení „můj dům, můj hrad“ a vybavil svou usedlost nejnovější zabezpečovací technologií. Tohle byl jen jeden příklad z mnoha. Podél příjezdové cesty a na hranicích svého pozemku, osázených výstražnými cedulemi, nainstaloval kamery pro sledování zvěře, které natočily a nafotily každého vetřelce. Victor to věděl moc dobře, protože teď kamery na Kingův příkaz sám vypnul.

Victor měl občas pocit, že Kingova důkladnost hraničí s paranoí, ale chápal to. Když se v těchto dnech člověk snaží vykonávat Boží vůli, nikdy nemůže být dost opatrný. A dnešní noc byla právě takový případ. Kingova oddanost nepopulárnímu, ale vznešenému cíli dělala na Jenkinse velký dojem. Mlčky se modlil, aby měl dost sil, protože věděl, že budou zapotřebí.

King vylovil z kapsy dickiesek změř klíčů a odemkl visací zámek na dveřích kůlny.

Uvnitř byla o stěnu opřená hromada tyček k rajčatům, na kterých byly připevněné nápisy. King jednu z nich vzal, sebral kladivo, vyšel ven a zatloukl ji hluboko do země, jako by probodával upíří srdce.

Trochu ceduli narovnal a poodstoupil, aby si nápis mohl přečíst.

VRAŤTE NÁM VERMONT

„Pěkný,“ řekl Graves.

King stál se založenýma rukama, jako by si prohlížel umělecké dílo. Tričko se mu napínalo zvířecími bicepsy a na předloktí mu vystupovaly vytetované číslice 18:22.

„Naložte to,“ zavelel.

Victor naložil svoje cedule a kladivo na zadní sedadlo rezavého cavalieru své ženy, protože kufr byl plný sportovního náčiní. Když byl hotov, přeskládal Kingovy cedule a kladivo do jeho zbrusu nového nákladního pickupu, chevroletu silverado. Kingovi se opravdu dařilo, jeden ho za to musel obdivovat. King nevěděl, jaké to je, když člověku nadávají a vyhrožují rozhněvané matky, protože jim řekl, že jejich synáček nejsou dost dobří do fotbalového nebo baseballového týmu. Dělal sám na sebe. Nemusel poslouchat nikoho krom Boha – toho se bál a řídil se jím. Měl poněkud drsnější způsoby, to jistě – proto se také hojně setkával s nepochopením u sekularistů a u těch, jejichž výklad Bible byl příliš volný.

„King žádnéjm matkám podlízat nemusí,“ říkal Victor často Fran, když s každou novou sezonou čelil jejich sžíravé kritice.

„A taky je dvakrát rozvedenej,“ odpovídala mu na to Fran. „Jakpak to přijde, u Božího služebníka? Dokonce ani jeho vlastní děti ho nesnesou, co jsem slyšela. Rozhodně jsi stokrát větší chlap než on.“

Milá, nejmilejší Fran. Byla Victorovou kotvou už osmnáct let. Kdysi dávno ho zachránila – ona a Pán. Netušila, kolik jí dluží. Bůh jí žehnej.

„Viki,“ houknul na něj King. „Přestaň snít s otevřenejma očima a pojď dovnitř.“

Victor zaběhl do chalupy.

King stál u karetního stolku a před sebou měl rozloženou velkou mapu městečka Canaan.

„Dneska v noci zahájíme boj proti sprostotě, která zachvátíla tenhle stát. Dál už to nemůžem trpět,“ prohlásil.

Pohlédl na Victora. „To je jediná věc, na který se shodneme s mojí bejvalkou. Tenhle ten morální úpadek. Snažíme se s mojí první ženou učit našeho kluka, co je správný, a oni ho kvůli tomu šikanují. A to nemyslím jenom spolužáky. Taky učitelé, ředitel... Cpu mu svoje názory.“

„Ježiši,“ řekl tiše Graves s vážným výrazem.

„Ježíš nemá s jejich ďábelským dílem nic společného,“ upozornil ho King. „Kluk přines do školy na referát knížku o lovu vysoký a učitelé začali vykřikovat něco o ‚ukrutnostech pachánějích na zvířatech‘! Ale sami cpu mému synovi svoje knížky o dvou tatíncích a já nemůžu říct ani ň. Musím to tolerovat. Jestli chcete hřešit doma v ložnici, jestli chcete kazit vlastní dítě, nemůžu s tím nic dělat. Ale netahejte to do školy, kterou pomáhám financovat, a neberte mi věci, který tu byly odjakživa, jako třeba Vánoce.“

„V New Hampshiru je to to samý,“ prohlásil Banks.

Victor přikývl. „Můj syn si stěžoval, že dostává valentinky,“ vyprávěl, „protože to prej zraňuje city ostatních děcek. Člověk dneska už ani nesmí bejt oblíbenej. Děti si nesměj posílat valentinky.“

„Jak se tvému klukovi vlastně daří?“ zeptal se Graves.

„Dobře,“ rozzářil se Victor. „Ale musel na tom tvrdě makat. Je teď sám doma zavrtanej do knížek o útočným taktice, takže...“

„O tvým zlatým chlapci všichni moc dobře víme,“ přerušil ho King. Zabodl prst do mapy, nalil do sebe pivo a plechovku hodil do koše. „Trochu s tím pohnem.“

„Nejdřív bych se rád pomodlil,“ řekl Victor, sklonil hlavu a znovu se začal modlit, tentokrát nahlas. Modlil se, aby je v nastávající zkoušce neopustilo odhodlání, které budou všichni potřebovat.

2

Dítě konečně usnulo a Jessica Cumberová, která nevydržela v klidu a vždycky se potřebovala něčím zaměstnat, se rozhodla před návratem Merryfieldových vyprat. Bylo jasné, že nebudou pryč moc dlouho. Pan Merryfield chytil nějakou střevní chřipku a dneska šel poprvé za celý týden ven.

Jessica pana Merryfielda zbožňovala. Tajně, pochopitelně. Byl to zralý muž. A Jessice připadala zralost velice přitažlivá. Navíc byl pan Merryfield hvězda. Kvůli případu byl skoro neustále v televizi.

Spolužáci ve škole, dokonce i učitelé, na Jessicu každý den naléhali, jestli nemá o případu a o Merryfieldových nějaké novinky. Jessica o případu nevěděla ani ťuk, ale i kdyby něco věděla, nikdy by pana Merryfielda nezahladila. Ačkoli musela přiznat, že někdy si pozornost užívala a snažila se vytvářet dojem, že do případu vidí.

Když zamířila po elegantním dřevěném schodišti někdejší mlékárny vzhůru, v žaludku jí podivně zaškrundalo. Doufala, že to taky není střevní chřipka. V tak mrňavém městečku, jako je Canaan, se každá choroba rychle rozšíří.

Nyní stála nad schody, přidržovala se mahagonového sloupku a nahlížela přes zábradlí. Byla do toho schodiště vážně blázen. Ladné dřevěné křivky klesaly do přepychové vstupní haly v přízemí, prosklené vstupní dveře ozařoval

zvenčí úplněk a měsíční světlo se rozlévalo po podlaze z mramoru. Kámen vytěžili nějakí místní mladíci, kteří teď už byli dobrých sto let po smrti. Železné radiátory drnčely a syčely. Jessica se otrásla. Představila si ústřední topení jako oběhový systém mlékárny, ve kterém místo vody koluje horká krev.

Zula si tenisky a bosky prošla chodbou. Roztáhla ruce a nehty s drnčením přejela po deštění.

Zastavila se před panskou ložnicí, zabubnovala prsty o zárubeň a rozmáchlým, divadelním gestem rozsvítila. Tadá! Když to udělala, nemohla si pomoci a musela pokaždé znovu žasnout nad obrovitostí té místnosti. Do ložnice by se vešel celý přívěs její matky. Lustr byl tak vysoko, že když chtěl člověk vyměnit žárovku, potřeboval k tomu žebřík, na stropě byly stále původní ozdobné plechové kazety a bílá stropní lišta se leskla, jako by sádra byla ještě vlhká. Vrstvy omítky nastřádané na stěnách za desítky let nechali Merryfieldovi odstranit a odhalili původní mahagonové obložení. Jessica tyhle podrobnosti znala, protože když tu byla poprvé a ucházela se o práci, paní Merryfieldová ji do nich zasvětila a provedla ji po domě. Jessica se tehdy celou dobu modlila, aby dostala šanci dělat chuťu právě v tomhle domě. Právě u tohoto muže a jeho rodiny.

A teď tu tedy byla.

Sen se splnil.

Když o tom velkém starém domě vyprávěla matce, ta jen zamumlala: „Ani bych nevěděla, jak v takovém baráku bydlet.“

„Já bych se to naučila,“ prohlásila Jessica.

Po špičkách došla ke starobylé posteli s masivní pelestí. Chodidla se jí bořila do bujného koberce jako do měkouč-

kého, chladivého mechu. Hrana matrace jí sahala až k hrudi. Pelest byla ze stejného dřeva jako deštění – působila mužně, ačkoli peřiny byly nadýchané a s květovaným povlečením, ze kterého vyzařovala ryzí ženskost. Poslední dobou Jessicu začalo zajímat všechno, co mělo venkovský, rustikální nádech. Přitahoval ji zvláště francouzský venkov. Jednoho dne by se chtěla podívat do Provence. Střádala si na to peníze vydělané hlídáním. Na tohle a na vysokou, pocho-pitelně. Chtěla studovat veterinu.

Jessica si do těch přepychových peřin jednou lehla. Jen na chvíličku a měla z toho výčitky svědomí. Lehla si tam se svým milým.

Se svým milým.

Hm. Líbilo se jí, jak to zní! Tak uhlazeně, dospěle. I když její milý ve skutečnosti nebyl ani uhlazený, ani dospělý.

Když si tehdy lehla do peřin, cítila se jako princezna na hrášku, která zrovna našla tu správnou postel. Měla chuť ležet tam už napořád.

Vykořčila přes místnost ke koupelně pro špinavé prádlo. Když se zastavila, aby se na sebe podívala do zrcadla, zaslechla nějaký zvuk. Jako by se otevřely a hned zase zaklaply vstupní dveře.

V ústředním topení zalupalo.

Jessica naklonila hlavu ke straně.

Ticho jí rvalo uši.

Vykořčila do chodby a nahlédla přes zábradlí.

Ústřední topení zadrnčelo.

Vstupní dveře byly odemčené – tak jako všechny vstupní dveře v Canaanu. Vždyť tohle byl přece Vermont – *The Kingdom*, Království, jak kraji na severovýchodě státu říkají místní.

Ústřední topení mlčelo. Ve staré mlékárně bylo ticho jako v klášteře.

„Haló?“ zavolala Jessica a její hlas se rozlehl mramorovou vstupní halou.

Dům jí neodpověděl.

„Haló?“

Dítě, napadlo ji najednou a zmocnil se jí děs. Něco se stalo. Jessica to cítila, neklid jí stoupal hrdlem vzhůru a v krku cítila kyselou pachuť.

Rozběhla se chodbou k dětskému pokoji a celá zadýchaná se zastavila ve dveřích. Srdce se jí vystrašeně chvělo za tenkými žebry.

Z pokojíku se neozval ani hlásek.

Jessica po špičkách zamířila k dětské postýlce, strachy bez sebe, neodvažovala se ani rozsvítit.

Zhluboka se nadechla a pohlédla do postýlky.

Postýlka byla prázdná. Dítě bylo pryč. Věděla to. Nicméně když si oči zvykly na tmou, všimla si, že pod pohupující se loutkou antilopy stále leží maličký Jonatánek. Nehýbal se, ale dýchal. Spal.

„Uf,“ oddechla si Jessica a s úlevou se opřela o dětskou postýlku. „Díkybohu.“ Políbila si špičky prstů a dotkla se jimi horkého dětského čelíčka. Potom se vrátila nad schody a zadívala se na odemčené vstupní dveře.

„Nikdo tu není,“ zašeptala prázdnému domu. Vzpomněla si na matčina slova: „Ze starýho baráku novej neuděláš. Je fuk, jak moc ho vyfintíš. Vždycky tam bude průvan. V noci se bude ozývat skučení. Bude to strašidelný.“

Jessica se vrátila do panské ložnice.

Při podlaze studeně táhlo. Jessica se otrásla a zalitovala, že se zula. V tomhle chladném průvanu se peřiny zdály ješ-

tě lákavější. Uvažovala, že by si na chvíličku zdřímla a potom je po sobě urovnala. Kdo by se to dozvěděl? Zabořila ruku do peřiny a vyhoupla se na postel. Když si lehla, něco ji zatlačilo do boku. Zašmátřala pod peřinou a vytáhla tvrdý plastový předmět. Erotickou pomůcku pro ženy. Upustila to, jako by ji štípala vosa, a posadila se.

Asi před měsícem Jessice její milý ukázal na notebooku pana Merryfielda jednu webovou stránku. Prodávali tam ženské pomůcky všech tvarů a velikostí. Když Jessica použila to slovní spojení a řekla svému milému, aby tu stránku zavřel, obvinil ji, že je příšerně prudérní. „Seš hrozně naivní,“ řekl. „Ale já už tě zkazím. Vsadím se, že Merryfieldovi mají erotický hračky poschovávaný po celém baráku.“

„Nesnáším výraz ‚hračky‘,“ prohlásila Jessica. „A Merryfieldovi na tohle nejsou.“

„Na to jsou všichni,“ řekl její milý.

Chtěla něco namítnout, ale v těchhle věcech byl přece jen zběhlejší. V tom bylo mimo jiné jeho kouzlo, ne? Jeho věk. Jeho zkušenost. A utajení, které z toho vyplývalo.

Jessica se na chvíli zamyslela, jestli ten zvuk, který předtím zaslechla, nezpůsobil on – jestli se tajně nevpíchl do domu. Nečekal náhodou, až Jessica půjde zkontrolovat dítě, a nepodstrčil do postele erotickou pomůcku, aby potvrdil svá slova? Neustále takhle vtipkoval. A vždycky musel mít pravdu. Bylo to jako nějaká choroba. Taky rád strašil lidi. Zvláště Jessicu. V tomhle byl trochu ujetý. Děsně ho bavilo ji strašit. Co je to za člověka, že se vyžívá v podobných věcech? Nikdo přece nemá rád, když ho někdo děsí. Jenže čím byla vyděšenější, tím víc se smál. Došlo jí, že dospělost někdy nesouvisí s věkem – zvláště když přijde na mužské pokolení. Ale stejně ho milovala.